

Spidsen ved Siden af Udfrivningen, saa har det ikke været det daværende Udvalgs og vistnok heller ikke Thingets Mening, at man ad Frivillighedens Vej skulde faae mange Menige ind i Hæren; Meningen var kun den, at Underofficerer og Officerer skulde betragtes som i disse Stillinger aftjenende deres Værnepligt, og da de jo indtræde frivillig i Hæren, saa har man stillet denne Frivillighed ved Siden af den Udfrivning, der skaffer Mandskabet tilveie. Det ærede Medlem hittede, at vort Forslag var i Modsigelse med hvad vi i andre Henseender gjorde for de Folk, der vare i den uhyggelige Stilling, hvorom der her er Tale; det forekommer mig tværtimod, at det, den ærede Rigsdagsmand foreslaaer, er i Modsigelse dermed. Hvad er det, vi ellers gjøre? Vi sætte den Mand, der har gjort sig skyldig i en saadan Forfølse, i en Celle, vi sørge for, at han ikke bliver seet af sine Medfanger, for at han senere kan gaae ud i Livet uden noget Stempel af sin Forbrydelse, uden det Mærke, som Fordomme maaskee sætte paa ham. Men hvad vil den ærede Rigsdagsmand, at vi skulle gjøre? Har vil, at vi skulle sætte ham ind blandt en Masse Mænd, saa strax Alle faae at vide, at det er en tidligere Forbryder, thi det staaer i Mandens Papirer, de faae Alle at vide, at det er en Mand, der har begaaet en vanærende Handling, der maaskee er en Thv. Mange i Hæren ere selvfølgelig Folk uden Dannelselse og uden Takt; de ville knappe deres Kommer, naar de komme i Nærheden af ham; de tør ikke om Natten lægge deres Pengepung ovenpaa Brigen ved deres Seng, de lægge den under Hovedgjærdet. Er det lykkeligt for Noget, at han kommer imellem en Mængde Mænd, som kaste Brag paa ham? Er det ikke uheldigt for ham selv og ogsaa for hans Kammerater? Der er mange Veie, paa hvilke man kan hjælpe disse Folk; lad os række dem Haanden, men tillige føre dem derhen, hvor Ingen kjender deres tidligere Liv, og lad os understøtte dem der. Det ærede Medlem talte desuden, som om der var saamange af den Slags Folk; heldigviis er der kun meget faa; der kan maaskee være Tale om 1 af 3 a 400. Her er altsaa selvfølgelig ikke Mange, der ville kunne blive at beklage, fordi

de ikke maae lade sig stille for deres „stakkels Brødre“, eller i alle de Tilfælde, som det ærede Medlem nævnte. Det Eneste, der kan siges med Sandhed, er, at en straffet Mand ikke kan tjene Penge ad den Vej, det er egentlig den eneste Indskrænkning; vil han ind i Hæren, saa kan han komme der som Frivillig. Der kan altsaa kun i ganske specielle Tilfælde være Tale om at gaae Noget for nær ved denne Bestemmelse; men med Hensyn til en hvilken som helst Lovbestemmelse kan der indtræffe Tilfælde, i hvilke den kan komme til at fremstille sig som ubillig. Endelig sagde det ærede Medlem: Hvis vi vedtage denne Lov, saa begaae vi en skrigende Uret; men naar vi erindre, at det, vi have iforveien, er fra det ærede Medlems Standpunkt en endnu mere skrigende Uret, saa vilde det være urimeligt, ikke at gaae et lille Skridt fremad til det Bedre, istedetfor at sige: Naar jeg ikke kan faae det Hele, saa vil jeg slet ikke gaae fremad, saa vil jeg hellere beholde Noget, som er værre end „en skrigende Uret“; thi det, vi have, er som sagt langt strengere end det, der her er opstillet. Jeg maa endnu tillade mig at tilføie en Bemærkning. Hæren skal jo dog helst være et Billede af Folket, og naar den altsaa indholder lige saamange gode og slette Elementer som Folket i Almindelighed, saa er den efter min Anskuelse god nok; men dette vil ikke længere blive Tilfældet, naar Procentantallet af de omtalte uhyggelige Folk stiger; derved vil Hæren komme i en uheldig Stilling. Vi maae ikke glemme, at et af de Midler, som vi benytte i Hæren til at føre Soldaten fremad, det er Vren; vi maae ikke glemme, at Hæren fører de Symboler, som Folket har paa sin Hæder, at den skal værne om vor Fane. Hvorfor skulle vi da i Hæren, hvor Vren er en Driufjeder, aabne Udgang til at faae Mange ind, som ere plettede ved Vanære; jeg kaster ingen Skygge paa disse Folk; jeg vil gjøre Alt for dem, hvad der kan gjøres, men her er ikke Stedet; giv dem Penge, send dem andre Steber hen og lad dem komme i Virksomhed der, hvor Ingen kjender dem. Men lad os ikke sætte dem ved Siden af Andre, som kjende deres Forbrydelse, lad os ikke forbitte dem deres Liv ved bestandig at fortælle dem, hvad